

FEDERAȚIA ROMÂNĂ A SPORTULUI PENTRU PERSOANELE CU HANDICAP

În foarte multe țări au fost luate măsuri pentru soluționarea problemelor specifice persoanelor cu diferite tipuri de handicap, pentru ameliorarea suferințelor, înlăturarea sau, măcar, atenuarea complexelor lor de inferioritate, precum și pentru integrarea socială. Un rol important, în acest demers generos, revine medicilor, psihologilor, profesorilor de educație fizică și altor specialiști care și-au diversificat și perfecționat continuu mijloacele de acțiune, ele ajungând să fie tot mai mult solicitate și valorificate în beneficiul celor cu nevoi speciale.

Domeniile gimnasticii medicale și culturii fizice medicale au inclus, mereu, noi modalități și soluții pentru tratamentul și recuperarea persoanelor cu handicap. De la preocupări izolate privind folosirea kinetoterapiei ca mijloc de recuperare după anumite boli, suferințe sau accidente, s-a ajuns la pregătirea sistematică a studenților de la institutele sau facultățile de educație fizică pentru această specialitate. S-au găsit noi căi și forme de atragere a persoanelor cu handicap spre practicarea exercițiilor fizice și a diferitelor sporturi (adaptate la specificul handicapului), în scopul menținerii tonusului și sănătății, al destinderii și recreerii, dar și pentru participarea la diferite probe și concursuri sportive.

Numărul mare al organizațiilor specializate apărute atât pe plan internațional, cât și pe plan național și, deopotrivă, sporirea și diversificarea activităților inițiate de acestea au condus firesc la crearea unei structuri organizatorice și a unui sistem propriu de activități competiționale, în deplină con-

formitate cu prevederile Declarației adoptate – prin Rezoluția din 9 decembrie 1975 – de către Adunarea Generală a ONU, cu privire la aplicarea și protecția drepturilor persoanelor cu handicap.

În deceniile 7-8 ale sec. XX, în lume funcționau mai multe organizații profilate pe activitățile de educație fizică și sport din categoria „sport pour handicapés” („disabled sport”), organizații recunoscute de CIO. Inițial, în 1982, a fost înființat ICC – International Coordination Committee (Comitetul Internațional de Coordonare), fără putere de decizie, care, abia în 1987, a devenit IPC – International Paralympic Committee (Comitetul Paralimpic Internațional), un organism cu putere de decizie în organizarea Jocurilor Paralimpice pentru persoanele cu handicap (ceea ce este CIO pentru persoanele perfect sănătoase). La IPC sunt afiliate următoarele organizații internaționale: CP-ISRA – Cerebral Palsy International Sports and Recreation Association (Asociația Internațională de Sport și Recreație pentru Persoanele cu Infirmitate Motorie Cerebrală) înființată în 1978; IBSA – International Blind Sports Association Federation (Federația Internațională a Sportului pentru Nevăzători) – înființată în 1981; INAS-FID – International Nations Association of Sports Federation for Intellectual Disabled (Federația Internațională a Sportului pentru Persoanele cu Dizabilități Intelectuale) – înființată în 1987; ISMWSF – International Stoke Mandeville Wheelchair Sports Federation (Federația Internațională a Sportului în Fotoliu Rulant Stoke Mandeville)

– înființată în 1952 și având două subdiviziuni: IWB (Federația Internațională de Baschet în Fotoliu Rulant) și IWTF (Federația Internațională de Tenis în Fotoliu Rulant); ISOD – International Sports Organization of Disabled (Organizația Internațională a Sportului pentru Handicapați) – înființată în 1967, având o subdiviziune: WOVD (Organizația Mondială de Volei pentru Handicapați). Ca organizații sportive independente, CIO mai recunoaște: CISS – Comité International de Sport pour les Sourds (Comitetul Internațional al Sportului pentru Surzi) – înființat în 1924; SOI – Special Olympics International (Organizația Internațională Special Olympics) – înființată în 1968. În afara acestor organizații, pentru activitatea sportivă a persoanelor cu nevoi speciale mai funcționează: IBCA – Asociația Internațională de Șah pentru Nevăzători; ICSC – Comitetul Internațional al Șahului Tăcut; EDSO – Organizația Europeană a Sportului pentru Surzi. Pentru cei cu handicap de auz, se organizează „Jocurile Mondiale Tăcute” sau „Jocurile Mondiale pentru Surzi”, CM, CE și CB – la tenis de masă, șah, fotbal etc. Nevăzătorii iau parte la Olimpiada de șah, la CM de popice și de atletism, la CE de fotbal (în 1997, s-a organizat prima ediție a unei asemenea competiții), precum și la întrecerile organizate în cadrul Jocurilor Paralimpice. Persoanele cu handicap mintal se întrec, în cadrul unor campionate mondiale și europene, precum și al Jocurilor Paralimpice, în probele de atletism, înot, baschet, fotbal, tenis de masă. O altă acțiune importantă o constituie Jocurile Mondiale „Special Olympics” (desfășurate, pentru prima dată, în 1968, la Chicago). În peste 140 de țări, s-au înființat organisme naționale „Special Olympics” afiliate la SOI, forul care coordonează această manifestare. Și în țara noastră a luat ființă Asociația Special Olympics, care, în 1991, a organizat prima ediție națională a Olimpiadei Speciale la atletism. Pentru persoanele imobilizate în fotoliul rulant, începutul a avut loc în 1948, când sir Ludwig Guttman, de la Spitalul din Stoke Mandeville, a organizat primele activități axate pe baschet, tenis de masă și pe tirul cu arcul, inițial, ca modalitate de recuperare a persoanelor care au suferit accidente sau amputări ale membrelor inferioare, apoi și sub formă

de întreceri. Oficial, anul 1952 marchează momentul organizării sportului și a competițiilor destinate persoanelor imobilizate în fotoliul rulant, localitatea Stoke Mandeville fiind considerată locul nașterii acestei forme de întrecere.

În legătură cu formele și modalitățile de organizare și desfășurare a competițiilor pentru persoanele cu nevoi speciale, s-au confruntat două curente: unul care milita pentru organizarea unitară a activității competiționale, indiferent de forma de handicap (asemănător JO), și celălalt care pleda pentru organizarea separată, pe tip de handicap, a întrecerilor. Mai mult, persista părerea că activitatea sportivă a persoanelor cu handicap nu ar trebui să vizeze performanța, ci să se rezume la formele care au drept finalitate menținerea sănătății și satisfacerea nevoilor de recreere. Din aceste considerente (fără a le omite nici pe cele care priveau dificultățile organizatorice, nici pe cele de ordin material), încercarea de a crea o competiție de amploare, care să se desfășoare în același timp și pe aceleași baze sportive, asemenea cu JO obișnuite, a cunoscut numeroase obstacole. Această „bătălie” a început în 1960, când a avut loc prima competiție, denumită „Jocurile Stoke Mandeville de la Roma”, și a continuat până la Jocurile Paralimpice de la Atlanta, din 1996, unde, alături de sportivii reprezentând diverse tipuri de nevoi speciale, au participat și sportivi cu handicap mintal. La aceste Jocuri au luat parte 3 200 de sportivi care s-au întrecut la 22 de ramuri sportive. Astfel că, după această unificare, acceptată și recunoscută oficial de CIO, Jocurile Paralimpice Sydney 2000 au reunit, în același timp și loc, sportivi reprezentând toate tipurile de handicap, fără nici un fel de diferențiere.

Concomitent cu dezvoltarea, în diferite țări și în lume, a organizațiilor pentru protecția handicapaților și a organizațiilor lor sportive, astfel de preocupări s-au manifestat și în țara noastră. După 1900, încep să apară o serie de organizații – asociații și societăți – și unele așezăminte și școli destinate nevăzătorilor. O anumită continuitate au avut-o Institutul pentru Orbi din Cluj (1901), Societatea „Vatra Luminoasă” (înființată, în 1906, de regina Elisabeta, la București), așezămintele pentru ocrotirea fetelor oarbe, din Arad

(1924) și din Buzău (1936), deși s-au confruntat cu multe greutăți și au avut și perioade de stagnare. În 1949, se reorganizează instituțiile pentru nevăzători, se înființează grădinițe, școli elementare și profesionale, secții pentru nevăzători (în cadrul unor cooperative pentru invalizi), printre preocupările acestora figurând și dezvoltarea educației fizice și a sportului. În 1955, se pun bazele Asociației Orbilor din România, care își desfășoară prima Conferință pe țară în 1956; la cea de-a doua Conferință, din 1963, devine Asociația Națională a Nevăzătorilor din România. În cadrul Asociației, se înființează Secția de cultură fizică și sport, iar la nivelul filialelor din țară, se organizează colective, asociații și secții pe ramuri de sport. Se desfășoară întreceri și campionate de șah, gimnastică, atletism, turism, înot, popice, lupte, trântă, haltere, canotaj, rolball; se participă la concursuri internaționale. Se organizează consfătuiri metodice și schimburi de experiență pentru tehnicienii din acest domeniu. La dezvoltarea sportului în rândul nevăzătorilor și-au adus contribuția foștii președinți și vicepreședinți ai ANNR, precum și numeroși profesori de educație fizică, printre care: N. Ionescu, R. Dănilă, V. Marcu, I. Popescu, O. Oprescu, V. Crăciun, I. Corciovei, Gh. Adomnicăi.

Una dintre cele mai vechi organizații este Asociația Națională a Surzilor din România, înființată în 1919. În anul 1924, ANSR s-a afiliat la CISS, România numărându-se printre membrii fondatori ai acestui organism internațional specializat. Președinții ANSR (Gh. Miclea, I. Jidveanu, F. Barbu) și organizatorii (printre care N. Munteanu și profesorii de educație fizică) s-au situat statornic printre promotorii și sprijinitorii sportului practicat de cei cu deficiențe de auz. Gh. Miclea a fost ales membru al Biroului executiv al CISS (1974-1980). ANSR a asigurat participarea loturilor sportive reprezentative la 7 ediții ale Jocurilor Mondiale pentru Surzi (1957-1997), cea de a XIII-a ediție fiind organizată la București. S-a participat, de asemenea, la campionate mondiale, europene și balcanice și la diferite alte concursuri internaționale. Pe plan intern, pentru sportivii cu deficiențe de auz, s-au organizat concursuri și campionate naționale la atletism, fotbal, tenis de masă, handbal, șah și la alte sporturi.

Cultivarea interesului pentru sport în rândul persoanelor cu handicap și organizarea activității competiționale de masă cu scop recreativ s-au realizat, cel mai adesea, prin intermediul cooperăției, sub îndrumarea cluburilor și asociațiilor „Voința”. Începând din 1969, s-au desfășurat, anual, întreceri pe cooperative și s-au organizat finale pe țară. Din 1970, la aceste concursuri au luat parte 7 cooperative, printre care: „Cartonajul”, „Chimica”, „Drum Nou”, „Metalica” și „Stăruința”. La faza locală, au participat 20-30 de județe, cu peste 5 000 de concurenți, dintre care aproape 500 s-au calificat pentru faza finală, la atletism, popice, tenis de masă, turism. În București, a fost înființat și un Centru Special de Recuperare pentru persoanele cu handicap care nu puteau lua parte la activitățile sportive organizate în aer liber. Au sprijinit și organizat aceste acțiuni conducerea și activul Clubului „Voința” București și instructoarea Adriana Bocan. Merită evidențiate inițiativele și contribuția unor profesori de educație fizică, precum: Francisc Cori, care a introdus șahul în rândul nevăzătorilor; Gheorghe Frunzeti, care a organizat întreceri la popice pentru nevăzători; Emanoil Obogeanu, care a introdus, din 1956, în programul nevăzătorilor, gimnastica și unele probe atletice; Mariana Mihoc, cea care a organizat întrecerile de baschet pentru cei care erau nevoiți să se deplaseze cu fotoliul rulant.

După 1989, au fost înființate numeroase societăți, ligi, asociații, organizații neguvernamentale, care, printre obiectivele propuse, au inclus și promovarea educației fizice și a sportului prin organizarea unor acțiuni specifice, prin desfășurarea unor activități sportive destinate persoanelor cu nevoi speciale. În aceeași perioadă a prins contur inițiativa înființării unui organism central care să asigure un caracter unitar și coerență demersurilor consacrate dezvoltării educației fizice și a sportului pentru persoanele cu handicap. Astfel, în 1990, în cadrul Direcției „Sportul pentru toți” din Ministerul Sportului, s-a creat Comisia Sportului pentru Handicapați, care a constituit nucleul pentru fondarea, în decembrie 1990, a Federației Române a Sportului pentru Handicapați, care, inițial, a funcționat ca un organism obștesc, avându-i, președinte, pe fostul rugbyst de

performanță, inginer Paul Ciobănelu, secretar general, pe profesoara Maria-Mihaela Milea, iar, în calitate de membri – reprezentanți și cadre de specialitate din diferite asociații, organizații, societăți, ligi și cluburi. În 1992, printr-un ordin al MTS, se oficializează existența FRSH – devenită Federația Română a Sportului pentru Persoanele cu Handicap –, ca prim organism național de specialitate. Acesta funcționează în strânsă colaborare cu asociațiile și organizațiile care au preocupări și scopuri similare. Activitatea Federației este organizată în comisii constituite pe tipuri de handicap: motor, mintal, de vâz și de auz. Având în vedere că ANSR și ANNR organizează nemijlocit activitățile sportive pentru cei cu deficiențe de auz și vâz, FRSPH conlucrează cu aceste asociații specializate, acordându-le asistență tehnică și sprijin organizatoric, moral și material. În schimb, pentru persoanele cu handicap motor și mintal, Federația este cea care s-a implicat direct în organizarea activității competiționale, structurată pe: CN de atletism (pentru sportivii cu ambele tipuri de handicap) și de tenis de masă (pentru cei cu handicap motor); „Cupa FRSPH” la tenis de masă pentru cei cu handicap mintal; Festivalul Național al Jocurilor Sportive (cuprinzând întreceri de handbal, baschet, volei, fotbal pentru sportivii cu handicap mintal); CN de powerlifting (haltere din poziția culcat) pentru cei cu handicap motor; CN de dans în fotoliu rulant. De asemenea, FRSPH asigură și sprijină pregătirea sportivilor cu handicap și participarea lor la competițiile internaționale oficiale.

ANSR, ANNR și FRSPH sunt afiliate la următoarele organizații internaționale: IPC (din 1993); EPC – Comitetul Paralimpic European (din 1994); ISOD (din 1994); INAS-FID (din 1993); IBCA (între 1968 și 1976 și, prin reafiliere, din 1990); IBSA (din 1996); CISS (din 1924); EDSO (din 1990); ICSC (din 1953).

Din 1992, când i s-a acordat statutul de organism național specializat, Federația a avut în conducerea sa: președinte – Paul Ciobănelu (1992); vicepreședinți – Adriana Bocan (1992-1997); Vasile Marcu (din 1992), Constantin Lupu (1992-1993) și Dumitru Moțet (din 1994); secretar general – Maria-Mihaela Milea; reprezentanți în organismele internaționale –

Maria-Mihaela Milea (INAS – FID); Florin Barbu (CISS – EDSO) și Dorel Lepădatu (IBSA).

În anul 2000, Biroul FRSPH avea următoarea componență: Paul Ciobănelu – președinte; Ion Macedon, Dumitru Moțet, Vasile Marcu – vicepreședinți; Maria-Mihaela Milea – secretar general; Constantin Foloștină, Aurel Berbec, Viorel Crăciun, Iosif Comșa, Cristian Ispas și Lucian Bădescu – membri (primii 5 erau și șefi de comisii).

La sfârșitul anului 2000, structura organizatorică teritorială a FRSPH, pe categorii de handicap, era următoarea: pentru persoanele cu handicap motor – în 14 județe, funcționau 20 de secții afiliate (cu un efectiv de 138 de sportivi seniori legitimați: 102 bărbați + 36 femei) și 3 antrenori; pentru persoanele cu handicap mintal – în 12 județe, funcționau 29 de secții afiliate (cu un efectiv de 1 481 sportivi juniori legitimați: 1 090 băieți + 391 fete) și 49 de antrenori; pentru persoanele cu handicap de vâz – în 24 de județe, funcționau 24 de secții afiliate (cu un efectiv de 441 sportivi seniori legitimați: 366 bărbați + 75 femei), 1 antrenor și 24 instructori; pentru persoanele cu handicap de auz – în 11 județe, funcționau 11 secții afiliate (cu un efectiv de 236 de sportivi seniori legitimați: 216 bărbați + 20 femei), 2 antrenori și 8 instructori.

Federația s-a reorganizat, în 2001, în conformitate cu prevederile Legii educației fizice și sportului Nr. 69 din 28 aprilie 2000. Adunarea generală din 14 decembrie a adoptat noul Statut și a aprobat componența Biroului federal, format din 11 membri, ca organ de conducere al federației. În funcțiile de conducere au fost aleși: Paul Ciobănelu – președinte; Vasile Marcu și Iosif Comșa – vicepreședinți; Maria-Mihaela Milea – secretar general.

Ca organ de administrare și gestionare a fost stabilit Biroul executiv, compus din: Maria-Mihaela Milea – secretar general; Claudiu Iuna-Mihăilescu – director tehnic; Olga Grigorescu – trezorier.

*

* *

Reprezentanții României au obținut o serie de rezultate notabile la competițiile sportive internaționale oficiale organizate pentru persoanele cu nevoi speciale.

Astfel, la Jocurile Mondiale pentru Surzi – organizate de CISS, din 4 în 4 ani –, reprezentanții ANSR s-au evidențiat: în 1957 (Milano), la atletism – prin Ion Joițeanu (medalie de argint, la 5 km și la 10 km marș) și Walter Avram (medalie de argint, la 20 km marș, și de bronz, la 10 km și 15 km marș) – și la tenis de masă – prin Nicolae Popescu (medalie de argint, la simplu), Elisabeta Lupeș (medalie de bronz, la simplu), Elisabeta Lupeș și Maria Necșe (medalii de argint, la dublu), Nicolae Popescu și Maria Necșe (medalii de argint, la dublu mixt); în 1961 (Helsinki), la tenis de masă – prin Gheorghe Gligorovici și Maria Necșe (medalii de aur, la dublu mixt), Lucreția Stan și Maria Necșe (medalii de argint, la dublu) – și la atletism – prin Walter Avram (medalie de bronz, la 10 km marș); în 1969 (Belgrad), la tenis de masă – prin Lucreția Stan și Elisabeta Lupeș (medalii de bronz, la dublu), Ion Ghiurițan, Ilarion Gâju, Gheorghe Gligorovici (medalii de bronz, cu echipa) – și la atletism, prin Walter Avram (medalie de bronz la 20 km marș). În 1973 (Malmö), Maria Drăgușin este medaliată cu bronz la atletism (aruncarea suliței), iar echipa de fotbal ANSR ocupă locul IV. La ediția din 1977, de la București, a Jocurilor Mondiale pentru Surzi – unde au participat peste 1 500 de sportivi din 32 de țări, înscriși la probele a 12 ramuri de sport, și s-au stabilit 32 recorduri mondiale și 9 recorduri europene –, sportivii români au cucerit 3 medalii de aur – prin Gh. Vădraru, la 20 km marș, Gh. Vasilescu – la tir-pușcă, 60 focuri, și echipa de fotbal (formată din Coț-Capra, Micloș, Cioc, Epure-Oprean, Dominte, Tâmplaru-Urzică (Vany), Manta, Stan (Lado); antrenori: P. Ciobanu și V. Suciu) consilier tehnic Bogdan Colomon Braun) și 4 medalii de bronz – la tenis de masă (Maria Necșe – simplu); lupte greco-romane (Gheorghe Cristescu – categoria 74 kg); volei fete și volei băieți. La ediția 1997 (Copenhaga), au fost obținute 2 medalii de argint, la heptatlon și la triplusalt (fete), prin Tünde Golyho, și o medalie de bronz, la aruncarea suliței (fete), prin Tünde Varga, ambele din Oradea, antrenate de Cornel Popovici.

În 1994, la întrecerile șahiștilor desfășurate în cadrul CM pentru surzi, echipa României a ocupat locul IX. La CB pentru surzi, au fost cucerite două

medalii de aur (corespunzător locurilor I ocupate, pe podium, de reprezentanții ANSR), în 1970, de către echipa de fotbal, și în 1997, de către echipa de șah.

Tinerii sportivi cu handicap de auz au mai obținut la CE – în 1971, la Warengen, o medalie de bronz, la proba de cros pe echipe; în 1975, la București, o medalie de bronz, la tenis de masă, prin Maria Necșe; în 1995, locul VI, prin echipa de șah. În 1999, la CE de la Pireu, în Grecia, atleta Tünde Varga a cucerit medalia de aur la aruncarea suliței, stabilind un record mondial și european (44,01 m), iar Tünde Golyho, medalia de argint la săritura în înălțime, și medalia de bronz la triplusalt. La CE de tenis de masă pentru surzi, în 1999 la Izmir, au fost obținute medalii de bronz la dublu feminin (Florica Batcu – Magda Moldovan), dublu masculin (Adrian Godeanu – Marian Gâju) și la dublu mixt (Magda Moldovan – Adrian Godeanu). La CE de la Oradea, în anul 2000, echipa de handbal a ANSR a obținut medalia de bronz, iar la CE de șah, de la Budapesta, medalia de bronz a revenit echipei formate din Teodor Hagi, Stere Pelican, Andrei Foneagă, Ștefan Ancuța.

La CM de șah (individual) pentru nevăzători, în 1966 (era prima participare a reprezentanților României la o asemenea competiție internațională), Viorel Crăciun a ocupat locul V. La Olimpiadele de șah pentru nevăzători din 1968 (Anglia) și 1972 (Iugoslavia), echipa României (formată din Valer Demian, Viorel Crăciun, Mihai Irimia, Dorel Lepădatu) a obținut 2 medalii de bronz. În 1997 (Finlanda), aceeași echipă s-a clasat pe locul IV. La CB de atletism din 1997 (Iugoslavia), au fost cucerite 19 medalii. La CE de la Kosice (1998), reprezentanții ANNR au cucerit medalia de argint la popice, în proba pe echipe mixte. La CE de popice pentru nevăzători din 1999 (Târgu Mureș), Radu Bontea a cucerit medalia de aur, iar Daniel Ciotloș, medalia de bronz, ambele în proba individuală. La CE de popice pentru nevăzători din anul 2000 (Budapesta), s-au obținut: medalie de aur – Daniel Ciotloș (individual – clasa B2); medalii de argint – Tiberiu V. Oreian (individual – clasa B2) și Constantin Tescu (individual – clasa B3), medalii de bronz – Paraschiva Samu (individual – clasa B2); și echipa formată din

Ludovic Kovacs, Dorel Pop, Tiberiu V. Oreian, Daniel Ciotlaș, Constantin Tescu, Ludovic Martina.

România a participat cu 42 de tineri cu handicap mintal la Jocurile Paralimpice din 1992 de la Madrid (întregerile pentru cei cu handicap motor și de vâz s-au organizat, separat, la Barcelona). La Madrid, participarea sportivilor români (prima, la o asemenea competiție) s-a soldat cu un bilanț excelent: 23 medalii, 10 de aur, 6 de argint și 7 de bronz, obținute la atletism, înot, tenis de masă și fotbal în 5 jucători. Medaliile de aur au fost cucerite de: Carmen Brișcan (înot); Valeria Ciobanu și Piroșca Satmari (atletism); George Zlat, Ștefan Sever, Radu Petrache, Cristian Țîră (tenis de masă); lotul pentru fotbal în 5 jucători (Vasile Mareș, Ion Mareș, Marius Florea, Vasile Călin, Nicolae Enache, Marius Papiu, Andrei Marin, Cristian Badea, Eugen Voicu). La pregătirea sportivilor participanți (proveniți de la școlile profesionale și ajutătoare din Oradea, București, Codlea, Brădet și Periș) au contribuit profesorii de educație fizică Dumitru Moțet, Alexandru-Teodor Gui, Nicolae Grămadă, Elena Scărlătescu, Beny Soare, Eugen Pricopie și Marian Zichișanu, medicul Cristina Fozza, precum și profesorii-antrenori Dumitru Matei (fotbal), Cornel Stoica și Benone Grigore (tenis de masă), Eugen Pereteatcu (atletism).

La prima ediție, din 1994 (Hoogeveen, Olanda), a CM de fotbal tineret pentru handicapați mintal, lotul format din Vasile Mareș, Ion Mareș, Valeriu Marin, Vasile Călin, Marius Papiu, Eugen Voicu, Dan-Nicolae Ilieș, Nicolae Enache, Gică-Marius Florea, Marian Cristache, Dorin Toma, Eugen Neașu, Gh. Boangăr, Ion Florea, Sandu Mazilu a fost medaliat cu aur. Componenții lui – elevi ai școlilor profesionale și ajutătoare din București, Galați, Periș, Vâlcea – au fost pregătiți și asistați de profesorii

Matei Dumitru și Marian Zichișanu, medicul Horia Berceanu și directorul tehnic Constantin Foloștină.

La Jocurile Paralimpice din 1996 (Atlanta), Aurel Berbec (handicapat motor) s-a clasat pe locul XII, la powerlifting – categoria 60 kg. La CE din 1997 (Slovenia), același Aurel Berbec s-a situat pe locul V (categoria 67,5 kg). La Jocurile Paralimpice de la Sydney din 2000, sportivul Adrian Sandu (handicapat motor) s-a clasat, la powerlifting, pe locul XVI (categoria 100 kg). În 1998, la CM de powerlifting de la Dubai, Aurel Berbec (categoria 67,5 kg) a ocupat locul XII. La CE de powerlifting de la Budapesta, din 1999, Aurel Berbec (categoria 75 kg) s-a clasat pe locul V, iar Adrian Sandu (categoria 100 kg) pe locul XIII.

La Jocurile Mondiale „Special Olympics” pentru persoanele cu handicap mintal, ediția a IX-a, din 1995 (New Haven, SUA), au fost cucerite: 3 medalii de aur – Marius Cazacu (săritura în lungime), Maria Balogh (400 m plat) și Marius Bato (aruncarea mingii de oină); 3 medalii de argint – la probele de 800 m, 400 m și săritura în lungime –, precum și o medalie de bronz – la 100 m plat. Toți medaliații erau elevi ai școlilor speciale sau profesionale din București, Iași și Oradea. La ediția a X-a a Jocurilor Mondiale „Special Olympics” din 1999 (Carolina de Nord – SUA), s-au obținut, o medalie de argint, la săritura în lungime (Mihai Mălăescu), și o medalie de bronz, la proba de 100 m (Mădălina Potlog). La aceeași competiție, la tenis de masă, reprezentanții României au cucerit o medalie de aur, la individual (Violeta Barbu) și medalii de argint, la individual (Constantin Bălașa) și la dublu mixt (Violeta Barbu – Constantin Bălașa).

În anul 2001, sportivii cu handicap din România au cucerit o medalie de aur prin Tünde Varga (atletism-suliță), la Jocurile Mondiale Tăcute și o medalie de argint prin Tiberiu Oreian (popice), la CE.